

Fundacja na rzecz Nauki Polskiej

*LAUREACI NAGRÓD
FUNDACJI NA RZECZ
NAUKI POLSKIEJ
2008*

Fragmenty

Warszawa 2008

Wypełniając swą zaszczytną misję wspierania nauki, Fundacja na rzecz Nauki Polskiej przyznaje co roku wybitnym polskim uczonym indywidualne nagrody za osiągnięcia i odkrycia naukowe z ostatnich czterech lat, stanowiące istotny wkład w życie duchowe i postęp cywilizacyjny naszego kraju oraz zapewniające Polsce miejsce w nauce światowej. Nagrody przyznawane są w czterech obszarach: nauk humanistycznych i społecznych, nauk przyrodniczych i medycznych, nauk ścisłych oraz nauk technicznych.

Wyróżnienie to, będące efektem najbardziej prestiżowego spośród wielu programów realizowanych przez Fundację, uznawane jest za najpoważniejszą nagrodę naukową w Polsce.

W roku 2008 Nagrody FNP przyznane zostały już siedemnasty raz, a zatem lista laureatów, łącznie z laureatami tegorocznymi, obejmuje obecnie 61 nazwisk.

Jest rzeczą niewątpliwą, że dzięki towarzyszącemu Nagrodom Fundacji zainteresowaniu, wybitne dokonania wyróżnionych przez nią uczonych zyskują szerszy rozgłos społeczny, przyczyniając się tym samym do promocji i budowania prestiżu polskiej nauki. Jednocześnie zaś postacie laureatów, ich zaangażowanie w pracę naukową i konsekwencja w realizowaniu powołania uczonego, stanowią wzór i inspirację dla młodszych adeptów nauki.

*Wspierać tylko najlepszych,
aby mogli stać się jeszcze lepsi.*

LAUREACI NAGRÓD FNP 2008:

w obszarze nauk humanistycznych i społecznych

prof. dr hab. Stanisław Mossakowski

z Instytutu Sztuki PAN w Warszawie

za wszechstronną, interdyscyplinarną monografię dotyczącą Kaplicy Zygmuntowskiej – czołowego zabytku sztuki polskiego i włoskiego Renesansu;

w obszarze nauk przyrodniczych i medycznych

prof. dr hab. Jacek Oleksyn

z Instytutu Dendrologii PAN w Kórniku

za wkład w odkrycie uniwersalnych biogeograficznych zależności między cechami roślin, istotnych dla zrozumienia procesów ekologicznych w skali globalnej;

w obszarze nauk ścisłych

prof. dr hab. Ryszard Horodecki

z Instytutu Fizyki Teoretycznej i Astrofizyki

Uniwersytetu Gdańskiego

za wkład w stworzenie podstaw informatyki kwantowej;

w obszarze nauk technicznych

prof. dr hab. inż. Andrzej Jajszczyk

z Katedry Telekomunikacji Akademii Górniczo-Hutniczej

w Krakowie

za badania w zakresie teorii węzłów szybkich sieci telekomunikacyjnych, stanowiących podstawę budowy Internetu nowej generacji.

Fot. Piotr Guzik

Prof. dr hab. inż. ANDRZEJ JAJSZCZYK

Laureat Nagrody FNP 2008 w obszarze nauk technicznych za badania w zakresie teorii węzłów szybkich sieci telekomunikacyjnych, stanowiących podstawę budowy Internetu nowej generacji.

Urodził się w 1952 r. w Dęblinie. Profesor zwyczajny Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. Specjalizuje się w sieciach i węzłach telekomunikacyjnych. Stopnie zawodowe i naukowe magistra inżyniera (1974), doktora (1979) i doktora habilitowanego (1986) uzyskał na Politechnice Poznańskiej. Od roku 1994 jest profesorem.

Przez wiele lat był związany z Politechniką Poznańską, zapoczątkowując tam badania w dziedzinie telekomutacji. Prace badawcze prowadził także za granicą, m.in. przez rok w University of Adelaide w Australii, dwa lata w Queen's University w Kanadzie i pół roku w Ecole Nationale Supérieure des Télécommunications de Bretagne we Francji. Jest autorem

bądź współautorem 10 książek i dwóch rozdziałów w książkach, ponad 240 artykułów naukowych (w tym 50 w najlepszych czasopismach z tzw. listy filadelfijskiej), a także 19 patentów w zakresie telekomunikacji, szybkich sieci telekomunikacyjnych i zarządzania sieciami.

Kierował bądź kieruje polskimi zespołami w kilkunastu projektach badawczych Unii Europejskiej. Jest ekspertem Komisji Europejskiej w obszarze telekomunikacji. Był konsultantem producentów, operatorów i agencji rządowych w Polsce, Australii, Kanadzie, Francji, Indiach, Niemczech i Stanach Zjednoczonych.

W latach 2006-2007 był dyrektorem regionu Europa, Afryka i Bliski Wschód w stowarzyszeniu Institute of Electrical and Electronics Engineers Communications Society, a w styczniu 2008 r. został wybrany na wiceprezesa tej organizacji. Przez kilka lat był redaktorem naczelnym amerykańskiego czasopisma *IEEE Communications Magazine*.

Prof. Jajszczyk otrzymał Nagrodę Fundacji na rzecz Nauki Polskiej za wybitny wkład w rozwój technik budowy Internetu nowej generacji. Szczególnie ważna dla rozwoju supersieci, jaką stanowi Internet, jest budowa szkieletowych sieci optycznych o ogromnych przepływnościach, a także różnorodne sieci dostępne. Od tych, niewidocznych dla użytkowników sieci technik zależy jej skuteczne, szybkie i niezawodne działanie. W pracach nad ich rozwojem, prowadzonych przez tysiące naukowców i inżynierów na całym świecie, prof. Jajszczyk odegrał wielką rolę. Przyczynił się do uporządkowania teorii telekomunikacji przez pionierskie prace w zakresie budowy węzłów szybkich sieci telekomunikacyjnych, w tym sieci optycznych, prace dotyczące wykorzystania komutatorów scalonych w węzłach sieci telekomunikacyjnych, efektywnych algorytmów sterowania i nowej klasy pól komutacyjnych. O randze jego osiągnięć i ich oddziaływaniu na naukę na całym świecie świadczy choćby fakt, że pojęcia „pola komutacyjne Jajszczyka” (*Jajszczyk's network*), czy „algorytm Jajszczyka” (*Jajszczyk's algorithm*) są używane w teorii telekomunikacji. Jego działalność naukowa ma również ogromne znaczenie dla praktyki telekomunikacyjnej, głównie w zakresie zapewniania niezawodności sieci optycznych i ich odporności na uszkodzenia,

czy gwarantowania jakości usług świadczonych przez sieci będące podstawą Internetu.

„Moja droga do telekomunikacji – wspomina Laureat – była dosyć przypadkowa. Pamiętam, jak w klasie maturalnej wahałem się, czy wybrać studia etnograficzne na Uniwersytecie Adama Mickiewicza, czy pójść na Politechnikę. Przeważyły w końcu argumenty praktyczne, związane z perspektywami przyszłej pracy, i w 1969 r. rozpocząłem studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej.

W 1974 r. ukończyłem kierunek elektrotechnika ze specjalnością automatyka. Początkowo nie myślałem o karierze naukowej — sądziłem, że moje miejsce jest w gospodarce. Zmianę planów zawdzięczam głównie mej mamie, która zdecydowanie uważała, że praca na uczelni będzie dla mnie najlepszym wyborem. Gdy w końcu postanowiłem ubiegać się o stanowisko asystenta, nie było już miejsc na zgodnej z moim kierunkiem studiów automatyce, trafiłem więc do tworzonego właśnie zakładu elektroniki i telekomunikacji.

Pamiętam pierwszą rozmowę z moim przyszłym szefem, prof. Zdzisławem Kachlickim, który w związku z uruchamianiem od podstaw studiów telekomunikacyjnych na Politechnice bardzo potrzebował pracowników. Oświadczył mi, że mam się zająć *komutacją*, bo do tego obszaru telekomunikacji nie ma jeszcze nikogo. Nie miałem zielonego pojęcia, co ten termin oznacza. Trzeba było dwóch lat żmudnej pracy, wyszukiwania w bibliotekach i czytania, głównie po rosyjsku, najróżniejszych tekstów, często – jak się później okazywało – zupełnie nieprzydatnych, bym zaczął orientować się, czego dotyczy moja dyscyplina. Jedynym wsparciem dla mnie był Maciej Stanisławski, kolega, z którym wspólnie przez jakiś czas przedzieraliśmy się przez tematykę telekomunikacji.

Miałem jednak szczęście. Połowa lat siedemdziesiątych XX wieku to okres wielkiego przełomu. Rozpoczyna się zastępowanie dotychczasowych elektromechanicznych central telefonicznych systemami cyfrowymi. Fakt, że nie studiowałem budowy tradycyjnych systemów, staje się zaletą — nie mam po prostu żadnych obciążeń i przyzwyczajzeń. Mogłem popuścić wodze fantazji i wymyślać rozwiązania wykorzystując

najnowsze technologie. Staralem się też zrozumieć istotę procesów łączeniowych w węzłach telekomunikacyjnych, stąd studia nad teorią telekomutacji. Zdobyłem ówczesną »biblię« telekomutantów, monografię *Mathematical Theory of Connecting Networks and Telephone Traffic*, napisaną przez Vaclava E. Beneša, wybitnego naukowca pracującego w Bell Laboratories w Stanach Zjednoczonych. Zauważyłem, że w książce jest wiele błędnych twierdzeń. Udało mi się sformułować poprawną – moim zdaniem – teorię. Nowe twierdzenia i dowody zamieściłem w artykule, który ukazał się w 1979 r. w *IEEE Transactions on Communications* — najważniejszym czasopiśmie dla mojej dyscypliny. Był to pierwszy artykuł naukowca z Polski w tym świetnym periodyku. Zawarte w artykule tezy stanowiły trzon mojej pracy doktorskiej, którą obroniłem w 1979 r.

Pierwsze lata pracy w Politechnice Poznańskiej, jeszcze przed doktoratem, były bardzo intensywne: kontynuowałem pracę naukową, prowadziłem zajęcia ze studentami z zakresu, którego sam musiałem uczyć się od podstaw, był to także czas budowy laboratoriów dydaktycznych oraz rozwiązywania problemów praktycznych dla przemysłu. Współpraca z przemysłem dotyczyła pionierskich metod testowania układów cyfrowych, które opracowywano i wdrażano w zakładach WZT »Teletra« w Poznaniu. Głównym mózgiem naszego zespołu był w tej dziedzinie Janusz Rajski, obecnie jeden z szefów znanej amerykańskiej firmy Mentor Graphics.

Nie wszystko szło gładko. Pamiętam, że na początku mieliśmy do dyspozycji jedno biurko i dwa krzesła na trzy osoby. Jeden z kolejnych dyrektorów naszego instytutu próbował zabronić mi publikowania po angielsku, tłumacząc to troską o mój właściwy rozwój naukowy i intelektualny. Na szczęście miałem »parasol ochronny« w osobie prof. Kachlickiego, więc mogłem zignorować ten zakaz. Szczególnym wyzwaniem były w tych latach wyjazdy na konferencje za granicę. Szans na uzyskanie pieniędzy z uczelni praktycznie nie było. Jakimś cudem zdobywało się z zewnątrz bardzo skromne środki na podróż, nocowało się w zbiorowych salach schronisk młodzieżowych, czasem paczka herbatników musiała wystarczyć za całodzienny posiłek.

Ale pamiętam też te fascynujące chwile, gdy udawało się dostrzec nowe problemy, a potem skutecznie je rozwiązać. Pracowałem wtedy nad nową klasą pól komutacyjnych zbudowanych z pojawiających się właśnie na rynku komutatorów scalonych. Udało mi się rozwiązać kilka ważnych zagadnień teoretycznych, dotyczących własności kombinatorycznych oraz zasad konstruowania tych pól, a także zaproponować parę rozwiązań praktycznych, później w większości opatentowanych przeze mnie nie tylko w Polsce, ale także w USA oraz wielu krajach Europy Zachodniej. Jako jednemu z bardzo nielicznych naukowców pracujących poza Bell Laboratories, udało mi się opublikować pracę w uznawanym za kultowe piśmie *The Bell Systems Technical Journal*. Później wspólnie z F. K. Hwangiem z laboratoriów Bella rozszerzyliśmy jeszcze wynik tej pracy, uwzględniając bardziej ogólne struktury rozpatrywanych pól komutacyjnych. Uogólnienie to opublikowaliśmy w 1986 r. w *IEEE Transactions on Communications*.

Jeszcze przed habilitacją uzyskaną 1986 r. zacząłem tworzyć własny zespół. Ponownie miałem szczęście. Znaleźli się w nim wspaniali naukowcy – prawdziwe perły. Zrobili później pod moim kierunkiem prace doktorskie. To m.in. Jurek Tyszer, obecnie jeden z najbardziej uznanych w świecie specjalistów w dziedzinie testowania układów cyfrowych i Wojtek Kabański – dziś międzynarodowy autorytet w obszarze pól komutacyjnych. Obaj od wielu już lat są profesorami tytularnymi.

Fascynująca była w tym czasie współpraca z przemysłem. W latach 1985 – 1989 pracowałem jako stały konsultant w zakładach WZT »Teletra«. W zespole kierowanym przez świetnego konstruktora, Leszka Wozicha, opracowaliśmy nowatorski koncentrator do central telefonicznych. Jego prezentacja na najważniejszej w naszej branży konferencji IEEE International Conference on Communications w Toronto w 1986 r. wywołała sensację – okazało się, że znacznie wyprzedziliśmy naszym urządzeniem ówczesne rozwiązania światowe. Niestety, w peerelowskiej gospodarce nie było miejsca na wdrożenie tak innowacyjnych produktów. Skończyło się na prototypie. W rezultacie siedmiu sfrustrowanych konstruktorów zwolniło się z pracy w zakładach »Teletra« i razem założyliśmy w 1987 r. prywatną firmę projektową

»Inventel«. Firma stopniowo rozrastała się, zatrudniając w pewnym okresie około pięćdziesięciu inżynierów. Przez ponad dziesięć lat projektowaliśmy urządzenia, które przydały się szczególnie w okresie intensywnego rozwoju polskiej sieci telekomunikacyjnej po 1989 r. Nie zrezygnowałem jednak w tym czasie z moich podstawowych obowiązków na uczelni, pracowałem tam m.in. nad podręcznikiem *Wstęp do telekomutacji*, który miał później kilka wydań.

W latach 1989-1992 prowadziłem badania na renomowanych uniwersytetach w Australii i Kanadzie. Zająłem się tam tematyką komutacji optycznej, czego rezultatem było opracowanie kilku nowych struktur optycznych pól komutacyjnych. Brałem też udział w realizacji ciekawych projektów dla przemysłu i operatorów telekomunikacyjnych w obu krajach.

Mimo kilku bardzo atrakcyjnych propozycji stałej pracy za granicą, na początku 1993 r. powróciłem do Polski, gdzie podjąłem kolejne wyzwanie. Rozpocząłem pracę we Francusko-Polskiej Wyższej Szkole Nowych Technik Informatycznych i Komunikacyjnych, niewielkiej uczelni niepublicznej powstałej w Poznaniu z inicjatywy premiera Mazowieckiego i prezydenta Chiraca*. Kształciliśmy specjalistów, którzy znali nie tylko zagadnienia techniczne, ale także biznesowe. Rozwijająca się dynamicznie Polska takich specjalistów ogromnie potrzebowała. Mieliśmy też bardzo ambitne plany naukowe. Przez trzy lata stworzyliśmy instytucję o niepowtarzalnej atmosferze i wysokiej światowej jakości. Nie do przecenienia były tu wysiłki rektora, Jana Glińskiego i prorektora, Wojciecha Cellarego.

W 1994 r. otrzymałem z rąk prezydenta Wałęsy tytuł profesora, po raz pierwszy w powojennej Polsce przyznany pracownikowi niepublicznej szkoły wyższej. Niestety, we wrześniu 1996 r. uczelnia została z dnia na dzień zamknięta. Główną tego przyczyną był spór między Francją a Polską o finansowanie uczelni, ale niepoślednią rolę odegrała też niechęć do naszej placówki ze strony części polskiego środowiska akademickiego. Zostałem bez pracy. Moje podanie o ponowne przyjęcie na Politechnikę Poznańską zostało odrzucone. Skorzystałem z oferty Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy, gdzie pracowałem przez trzy kolejne lata.

Gdy uzgodniony z ATR trzyletni okres dobiegał końca, dostałem w 1999 r. propozycję pracy w Katedrze Telekomunikacji AGH. Mimo, że mogłem pracować dalej w bardzo sympatycznym zespole w Bydgoszczy, zdecydowaliśmy się z żoną na przenosiny do magicznego Krakowa. Nie mam wątpliwości, że była to bardzo trafna decyzja. Nie dość, że rozpocząłem pracę w świetnym zespole, to mogliśmy zamieszkać w tak pięknym mieście.

Jeszcze w Szkole Francusko-Polskiej w Poznaniu rozpoczęła się moja przygoda wydawnicza. W 1993 r. zostałem redaktorem *IEEE Transactions on Communications*, a nieco później założyłem miesięcznik *IEEE Global Communications Newsletter*. W 1998 r. zostałem redaktorem naczelnym *IEEE Communications Magazine*, flagowego czasopisma części telekomunikacyjnej IEEE. Byłem pierwszym spoza Ameryki Północnej redaktorem naczelnym tego miesięcznika o liczącej kilkadziesiąt lat tradycji. Przejąłem czasopismo w kiepskim stanie: spadało zainteresowanie czytelników, obniżył się poziom artykułów. Musiałem przeprowadzić głęboką reformę — przede wszystkim zmieniłem procedury wydawnicze, przystosowałem je do doby Internetu, wymieniłem większość międzynarodowego, ponad stuosobowego zespołu redakcyjnego, zwiększyłem jednocześnie przejrzystość i skrupulatność procesu recenzowania. Po trzech latach ciężkiej pracy *IEEE Communications Magazine* trafił na pierwsze miejsce listy *impact factor* w kategorii światowych czasopism telekomunikacyjnych; stało się to po raz pierwszy w jego historii. Zwiększył się także jednorazowy nakład miesięcznika – z ok. 40 tys. do ok. 70 tys. egzemplarzy. W następnych latach zostałem dyrektorem odpowiedzialnym za wydawanie wszystkich magazynów stowarzyszenia.

Moje obecne badania naukowe, prowadzone w AGH, koncentrują się na takich zagadnieniach, jak gwarantowanie jakości obsługi w sieciach IP (*Internet Protocol*), automatyczna płaszczyzna sterowania sieciami optycznymi, a także problem zapewnienia odporności sieci telekomunikacyjnych na uszkodzenia. Znaczna część tych badań jest prowadzona w ramach większych projektów europejskich”.

Laureaci Nagród
Fundacji na rzecz Nauki Polskiej
1992 – 2008

Nauki humanistyczne i społeczne

- 1992 prof. Marian Biskup, Instytut Historii PAN, Toruń
- 1994 mgr Roman Aftanazy, em. pracownik Biblioteki
Zakładu Narodowego im. Ossolińskich
- 1995 prof. Teresa Michałowska, Instytut Badań
Literackich PAN, Warszawa
- 1996 prof. Jerzy Gadomski, Uniwersytet Jagielloński
- 1997 prof. Andrzej Paczkowski, Instytut Studiów
Politycznych PAN, Warszawa
- 1998 prof. Janusz Sondel, Uniwersytet Jagielloński
- 1999 prof. Mieczysław Tomaszewski, Akademia
Muzyczna, Kraków
- 2000 prof. Jan Strelau, Uniwersytet Warszawski
- 2001 prof. Stefan Swieżawski, em. prof. Katolickiego
Uniwersytetu Lubelskiego
- 2002 prof. Lech Leciejewicz, Instytut Archeologii
i Etnologii PAN; Uniwersytet Wrocławski
- 2003 prof. Jerzy Szacki, em. prof. Uniwersytetu
Warszawskiego
- 2004 prof. Jadwiga Staniszkis, Uniwersytet Warszawski
- 2005 prof. Karol Myśliwiec, Zakład Archeologii
Śródziemnomorskiej PAN, Warszawa
- 2006 prof. Piotr Sztompka, Uniwersytet Jagielloński
- 2007 prof. Karol Modzelewski, Uniwersytet Warszawski
- 2008 prof. Stanisław Mossakowski, Instytut Sztuki PAN
w Warszawie

Nauki przyrodnicze i medyczne

- 1992 prof. Ewa Kamler, Instytut Ekologii PAN, Warszawa
- 1993 prof. Wiesław Jędrzejczak, Wojskowa Akademia Medyczna, Warszawa
- 1994 prof. Krzysztof Selmaj, Akademia Medyczna, Łódź
- 1995 prof. Stanisław J. Konturek, Akademia Medyczna, Kraków
- 1996 prof. Aleksander Koj, Uniwersytet Jagielloński
- 1997 prof. Ryszard Gryglewski, Uniwersytet Jagielloński
- 1998 prof. Andrzej Szczeklik, Uniwersytet Jagielloński
- 1999 prof. Maciej Żylicz, Uniwersytet Gdański
- 2000 prof. Leszek Kaczmarek, Instytut Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego PAN, Warszawa
- 2001 prof. Maciej Gliwicz, Uniwersytet Warszawski
- 2002 prof. Mariusz Jaskólski, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
- 2003 prof. Roman Kaliszan, Akademia Medyczna, Gdańsk
- 2004 prof. Janusz Limon, Akademia Medyczna, Gdańsk
- 2005 prof. Zofia Kielan-Jaworowska, em. prof. w Instytucie Paleobiologii PAN, Warszawa
- 2006 prof. Mariusz Z. Ratajczak, Pomorska Akademia Medyczna, Szczecin; Uniwersytet w Louisville, USA
- 2007 prof. Włodzimierz J. Krzyżosiak, Instytut Chemii Bioorganicznej PAN, Poznań
- 2008 prof. Jacek Oleksyn, Instytut Dendrologii PAN w Kórniku

Nauki ścisłe

- 1992 prof. Aleksander Wolszczan, Pennsylvania State University, USA; Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu
- 1993 prof. Stanisław Woronowicz, Uniwersytet Warszawski
- 1994 prof. Zbigniew Ryszard Grabowski, Instytut Chemii Fizycznej PAN, Warszawa
- 1995 prof. Adam Sobiczewski, Instytut Problemów Jądrowych, Warszawa
- 1996 prof. Bohdan Paczyński, Princeton University, USA
- 1997 prof. Tomasz Łuczak, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
- 1998 prof. Lechosław Latos-Grażyński, Uniwersytet Wrocławski
- 2000 prof. Bogumił Jeziorski, Uniwersytet Warszawski
- 2001 prof. Ludomir Newelski, Uniwersytet Wrocławski
- 2002 prof. Andrzej Udalski, Uniwersytet Warszawski
- 2003 dr Marek Pfützner, Uniwersytet Warszawski
- 2004 prof. Wojciech J. Stec, Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN, Łódź
- 2006 prof. Tomasz Dietl, Instytut Fizyki PAN, Warszawa
- 2007 doc.dr hab. Andrzej L. Sobolewski, Instytut Fizyki PAN, Warszawa
- 2008 prof. Ryszard Horodecki, Uniwersytet Gdański

Nauki techniczne

- 1993 prof. Kazimierz Sobczyk, Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN, Warszawa
- 1995 prof. Maksymilian Pluta, Instytut Optyki Stosowanej, Warszawa
- 1997 prof. Antoni Rogalski, Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa
- 1998 prof. Leszek Stoch, Akademia Górniczo-Hutnicza
- 1999 dr hab., prof. PG Zdzisław Kowalczyk, Politechnika Gdańska
- 2000 prof. Jan Węglarz, Politechnika Poznańska
- 2001 prof. Michał Kleiber, Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN, Warszawa
- 2002 prof. Adam Proń, Politechnika Warszawska; Komisariat Energii Atomowej (CEA) w Grenoble
- 2004 prof. Krzysztof Matyjaszewski, Carnegie Mellon University, USA; Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN, Łódź
- 2005 prof. Roman Słowiński, Politechnika Poznańska
- 2006 prof. Leon Gradoń, Politechnika Warszawska
- 2007 prof. Andrzej Nowicki, Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN, Warszawa
- 2008 prof. Andrzej Jajszczyk, Akademia Górniczo-Hutnicza

W publikacji wykorzystano teksty autobiograficzne opracowane przez Laureatów.

Redakcja: Barbara Kosińska

Wydawca:

Fundacja na rzecz Nauki Polskiej

02-548 Warszawa, ul. Grażyny 11

tel.: 022 845 95 01, fax: 022 845 95 05

fnp@fnp.org.pl

www.fnp.org.pl

Opracowanie typograficzne: US Studio, tel./fax: 022 872 03 18
www.usstudio.pl

Druk: Drukarnia CiS, tel./fax: 022 780 46 78
www.cisdrukarnia.pl